

Jack si říká, že jak jednou propukne šílenství, nebere to pak konce. Netvrdili snad odborníci, že u lidí se projeví až po letech – pokud vůbec? No, u něj i u Ellie se už projevuje.

Spěšně vydanému příkazu k utracení padlo za oběť pětadesát kusů zdánlivě zdravého skotu; zbylo po nich ticho a prázdnota dutá jako to ráno, kdy umřela máma, a v ní se vznášel útržek Jackových našťvaných myšlenek: ať ty odborníci koukaj mít pravdu a ať se ta zatracená nemoc u lidí projeví, protože jinak by to byla spousta utrpení pro nic za nic.

Takže tak.

Zdravé krávy. Zvuk jejich nohou, vemen a kopyt – i hlav. „Moh sem si oči vykoukat, ale šílená nebyla ani jedna,“ prohodil táta, jako by chtěl zase jednou udělat vtip a zakončit ho úsměvem. Jenže se místo toho jen zašklebil – vypadalo to, že mu ten škleb už zůstane – a větu, kterou by tomu vtipu dodal pointu, nevyslovil. Jack se nicméně domnívá, že ji slyšel. Nebo si ten vtip možná řekl v duchu sám. Nebo ho napadl až teď. „V tom případě jsme šílený my.“

A právě tehdy se Michaelovi nabízela jedinečná příležitost obejmout své dva syny. Kdyby rozpřáhl dlouhé ruce, určitě by na jejich široká ramena dosáhl – oba byli uhnětení z téhož mohutného luxtonovského těsta, přestože je od sebe dělilo celých osm let. Tomovi bylo patnáct, ale rychle

rostl. A Jack tátů převyšoval nejmiň o tři centimetry, i když si občas přál, aby to nebylo vidět nebo aby se to dalo změnit.

Stáli na dvoře farmy Jebb jako tři poslední živé bytosti.

Jenže Michael Luxton syny neobjal. Místo toho udělal přesně to, co si navykl příležitostně dělat po smrti své ženy. Zaryl se očima do země těsně u svých nohou a odplivl si.

Už je to dávno, co se Jack po tom dvoře rozhlížel naposledy. Teď hledí z okna v patře na šedé moře, oblohu plnou rychle se ženoucích mraků, ale v jednu chvíli vidí jen samý kouř a plameny.

Pětašedesát kusů dobytka. Či jinak řečeno: krach (nehleď na slíbenou finanční náhradu). Krach, a to v nijak daleké budoucnosti. Krach, který se pomalu blížil ode dne, kdy zemřela Vera Luxtonová.

Krávy šílely po celé Anglii. Nebo je lidé ze strachu házeli do ohně pro jistotu rovnou po stovkách. Koho by něco takového napadlo? Komu by něco takového přišlo na mysl? Jenže krávy nejsou lidi, to je pravda. Když se člověk dostane do potíží, může si aspoň říkat: nic horšího se mi stát nemůže. I když velkou útěchu ani pomoc v tom nenajde.

Jenže několik let nato Jack tady v tom domě u moře zapnul televizi a vykřikl: „Ell, pojď se na něco podívat. Rychle, poběž.“ Ukazovali obrovskou hranici v devonském Roak Mooru. Tisíce kusů dobytka naházené na hromadu a další tisíce hnijící na polích. Hořelo to dnem i nocí. Kouř by byl nad kopci v dáli určitě vidět i na Jebbu. Nemluvě o zápachu, který by k nim donesl vítr. V televizi zrovna nějaký chlap – další odborník – říkal, že pálením dobytka se do vzduchu

může dostat závažné množství doposud nezjištěného původce BSE. Přitom uplynulo už deset let, a teď se dobytek páčil kvůli slintavce a kulhavce. A ta se na lidi nepřenáší. Alespoň zatím.

„Tak co, Jacku, že to stěhování nebyl úplně špatnej nápad? Vůbec to nebyl špatnej nápad,“ poznamenala Ellie a pohladila ho po zátylku.

Jenže on se snažil ubránit zvláštnímu, zcela opačnému pocitu: že by měl být tam, že jeho místo je tam, na Jebbu, kde jde do tuhého.

BSE, pak slintavka a kulhavka. Jak velká by asi byla pravděpodobnost? Záběry v televizi vypadaly jako výjevy z pekla. Do tmy šlehaly vysoké plameny. Ale dál platilo, že krávy nejsou lidi. Jen pár měsíců nato opět na Ellie od televize zavolal, ať se jde na něco podívat. V tu chvíli nejspíš lidé na celém světě volali na každého, kdo byl nablízku: „Všeho nechte a rychle pojdte sem.“

Další kouř. Tentokrát ne nad dobře známými kopci, uloženými v paměti, nýbrž na druhém konci světa. I když Jackova první nebo možná hned druhá myšlenka se nevyhnutelně týkala jejich bezprostřední situace: no, tady se nám snad nic nestane. Tady na ostrově Wight. Televize působila dost zmateným dojmem a neustále opakovala tytéž ohromující záběry, jako by jim sama nemohla uvěřit. Jack vyrazil na obhlídku kempu, jako by tak trochu čekal, že nenajde kámen na kameni.

Dvaatřicet bílých kousků. Všechny na svém místě. A na trávníku mezi nimi roztroušené hrstky lenošících a patrně nic netušících lidí. V každém karavanu je ovšem televize a pár lidí ji má nejspíš puštěnou. Určitě se už o tom mluví.

Určitě se už o tom mluví U Korábu i v kavárně Na Pláži. Je začátek září – konec sezony – babí léto, nádherné jasné odpoledne, moře klidné a usměvavě modré. Přinejmenším do téhle chvíle si všichni blahopřáli, že si vybrali dokonalý týden.

Zmocnil se ho pocit bezradné zodpovědnosti, starostlivosti. Je šéf. Co by tak měl udělat – zajít za nimi a uklidňovat je? Pokud panikaří. Říct jim, že je všechno v pořádku? Říct jim, ať klidně pokračují v dovolené, když si za ni zaplatili, kvůli ní tady přece jsou, tak by si ji neměli nechat kazit. Ať si dál užívají.

Jenže jeho další myšlenka – možná ho napadla úplně nejdřív a on ji jen potlačil, a navíc to ani nebyla myšlenka, ale spíš matná mrazivá předtucha – se týkala toho, jaké důsledky to všechno bude mít pro Toma.

—

Z ložnice Rozhledny se mu teď nabízí ten samý výhled, jen nesvítí slunce a moře je rozbouřené. Nad mysem Holn se honí mraky. V Lamanšském průlivu fičí listopadová vichřice. Jednotná masa moře – bílé tečky na šedém podkladu – se přesouvá zprava doleva, ze západu na východ, jako by se dávala na ústup. Do okna bodá déšť.

Ellie je pryč už přes hodinu; když odjížděla, liják se teprve blížil. Možná někde čeká, až se bouřka utiší. Možná někde zastavila a džípem teď pohupuje víchr. Třeba zvažuje jednotlivé možnosti. Nebo už stihla provést, co měla v úmyslu, a teď se vrací, jen v tom oslepujícím lijáku musí jet pomalu, se zapnutými světly. Nebo se vrací – kdoví – v doprovodu policejního auta, které má zapnutá nejen přední světla, ale blýská se mu i modrý majáček.

Že by opravdu zvažovala jednotlivé možnosti? Ale vždyť udělala, co udělala, a řekla, co řekla. Jack moc dobře ví, na čem je. Výhled mu zastírá vítr a déšť, ale jinak má docela jasno. Ellie samozřejmě má svoje klíčky. Stačilo jen popadnout kabelku a vyběhnout ze dveří, ale třeba si vzpomněla ještě na jiné klíčky. On na ně rozhodně nezapomněl. Došlo jí to už? Přitom ona má vždycky všechno důkladně promyšlené a on se většinou řídí podle ní.

„Ellie,“ říká si. „Moje Ellie.“

Ze skříňky v přízemí už vyndal pušku – klíčky jsou v zámku – a odnesl si ji sem nahoru. Leží nabitá na posteli za ním, na bílém přehozu. Pro jistotu má i krabičku s pětadvaceti náboji (pár si jich strčil do kapsy), kdyby se náhodou objevila policejní auta, kdyby náhodou došlo k maléru. Říká si, že pušku na postel nikdy předtím nepoložil, natožpak na jejich vlastní, takže to musí něco znamenat. Jak se tak kouká z okna, cítí tíhu pušky za svými zády – vytlačuje důlek do přehozu jako nějaké spící tělíčko.

No, na děti v jejich případě tak či onak nikdy nedošlo. Tím pádem má o jednu komplikaci míň. Je poslední žijící Luxton. Zbývá poslední komplikace – ta souvisí s Ellie – a on důkladně a pečlivě promyslel i tu.

Proto stojí tady u toho okna bičovaného deštěm: má odtud nejlepší výhled na úzkou silnici, která se klikatí po Beacon Hill a v současné době vede jen k jejich domu. Aby byl připravený. Aby nad vysokým náspem uviděl – o chvíli dřív než z přízemí – tmavě modrou střechu a pak i předek džípu vjíždějícího do první ostré stoupající zatáčky u staré kaple. Džípu, který se toho za poslední tři dny něco naježdil.

Zdá se mu, že silnice pod ním, zalitá vodou, se plazí jako had.

Je samozřejmě možné, že se Ellie vůbec nevrátí. Je to jedna z možností a ona ji teď třeba opravdu zvažuje. I když kam jinam by se ksakru vrtla?

Říká si, že je to všechno šílené, ale zároveň má pocit, že mu to myslí líp než kdy dřív. Déšť mu rozmazává výhled, ale on se dál dívá na řady kymácejících se karavanů dále vpravo za výběžkem, který se dole pod ním svažuje k nízkému mysu. Přes zimu jsou všechny pochopitelně prázdné.

„Jacku, ještěže se to nestalo v sezoně.“

Sice to řekla Ellie, ale jemu se ta myšlenka v jeden hanebný okamžik také mihla hlavou.

Při pohledu na karavany i teď cítí, jak to s ním škuje, podobně jako vítr škuje jejich tenkou, chvějící se konstrukcí. Dvaatřicet roztržených kousků. Vlevo je zamčená recepce, prádelna, prázdný obchod se staženou roletou a zavřenými okenicemi. Brána na příjezdové cestě od Sands End, nad ní se houpe cedule.

Škuje to s ním i teď, teď obzvlášť. Kemp U Rozhledny, pojmenovaný podle tohoto domu (lépe řečeno dvou domů spojených v jeden). Jeho název je zase odvozený od jeho dřívějšího účelu. Jack sám si připadá jako zoufalý příslušník pobřežní stráže. To Ellie přišla s tím, že by měli kemp přejmenovat, že by se neměl jmenovat U Pláže. On chtěl zachovat původní název kvůli přízni návštěvníků, a aby v tom byla návaznost. Rok tedy název nechali, jak byl. Jenže Ellie chtěla, aby si udělali jméno sami za sebe a minulost smazali.

Takových kempů je prý určitě fůra, ale kemp U Rozhledny by se mezi nimi vyjímal.

Uznal, že „rozhled“ se dá vyložit dvojím způsobem. „Když má někdo rozhled,“ zavtipkoval s vážnou tváří, jako to kdysi dělával jeho otec.

Ellie pokrčila rameny. Copak mu vadí, jak se jejich domu říká? Dům u rozhledny (obecně známý jen jako „Rozhledna“). Jejich nápad to ostatně nebyl. Jméno domu se dá kdykoliv změnit. A Ellie o změnu stála. V té době už byla jeho ženou. Zasmála se – ona si přece také změnila jméno, je Luxtonová.

Jenže nakonec dům nepřejmenovali. Možná to udělat měli. A na začátku další sezony se už na hlavičkovém papíře, v brožuru, na ceduli nad vjezdem i ve skutečnosti skvěl kemp U Rozhledny – aby to bylo jednotné, aby to zavánělo novotou, a také proto, že to Ellie připadalo lepší než kemp U Pláže.

A čas na rozhlížení teď opravdu byl.